

[Petra Petersen.]

på lægemidler, uafhængigt af om det er apotekerne eller medicinalfabrikkerne, der har merfortjenesten. Jeg kender ikke medicinalfabrikkerens overskud — det har ikke været fremme i betænkningen — men det er sikkert ikke lille, og jeg har aldrig set nogen apoteker gå fallit. Må jeg give et eksempel. Jeg vil gerne, om en af ordførerne eller måske den højtærede minister kan sige, om det er rigtigt, at medicinalfabrikkerne, da penicillinet kom frem herhjemme lige før krigen, tog 150 kr. — jeg tror, det hedder pr. enhed, medens man i Amerika kunne købe penicillinet for 6 kr. pr. enhed. Jeg forstår ikke rigtigt, hvordan noget sådant fremkommer. Men selv ganske almindelig håndkøbsmedicin har jo svingende priser.

På spørgsmålet om, hvem der skal fremstille medicinen, må svaret vel blive, at det skal den, der fremstiller den til den billigste pris, og med hensyn til vitaminpræparatsalget må vel den, der sælger billigst, i hvert fald også have ret til at sælge vitaminpræparater. Jeg kan ikke se rettere, end at det er til skade for folkesundheden, at staten ikke i langt højere grad, end tilfældet er, sætter ind her. Ikke alene tigger man befolkningen om penge til sygdomsbekæmpelse, vi har indsamlinger til bekæmpelse og udforskning af gigt, tuberkulose, polio, kræft, sukkersyge o. s. v., og der tiggens og handles med mærkater og blomster i stor stil, men de høje priser forårsager, at mange må undvære den nødvendige medicin, at de syge bliver forment denne medicin.

Da et flertal her i Folketinget gennemførte den medicinordning, hvorefter sygekasserne ikke længere giver tilskud til den almindelige medicin — den, der ordineres af lægerne — og da man tog levertranpræparaterne fra børnene, ja, man kan også godt sige, da man helt eller delvis tog skolebespisningen fra børnene, betød det ikke alene en merudgift for befolkningen, men det betød også en svækkelse af befolkningens sundhed. I „Ugeskrift for Læger“ har jeg læst, og sundhedsplejerskernes fagblad har gjort opmærksom på, at mangelsygdommen engelsk syge, rachitis, igen viser sit grimme ansigt, idet der er en meget stærk stigning i antallet af tilfælde. Jeg er klar over, at de umenne-

skelige boligforhold, som store dele af vore medborgere lever under, spiller en meget væsentlig rolle ved den engelske syges genopståen, men man kommer ikke uden om, at den gravide kvindes ernæringsforhold og det manglende tilskud til hendes kost såvel under hendes svangerskab som under diegvingen er medvirkende til, at den engelske syge igen forkrøbler vore børn.

Ved det tilsvarende lovforslags første behandling i foråret diskuterede man, om medicinbruget er stort eller lille her i Danmark. Jeg skal ikke afgøre dette spørgsmål, men jeg nærer ingen tvivl om, at hvis befolkningen havde bedre og tryggere levevilkår, ville medicinforbruget blive mindre. Iøvrigt må man vel gå ud fra, at ansvarlige læger kun ordinerer den medicin, de finder er nødvendig; og den medicin, lægen ordinerer, bør man have mulighed for at købe uden altfor store afsavn i sin daglige husholdning. Derfor må spørgsmålet blive, om staten ikke bør tage sit ansvar og være den, der fremstiller den medicin, befolkningen har brug for, og fremstille den til den billigste pris. At det er statens opgave at bekæmpe og udforske sygdommene, finder jeg så ganske naturligt. Det tiggeri, som efterhånden har taget overhånd herhjemme, og som i høj grad irriterer befolkningen, er også ganske uværdigt.

Må jeg slutte med at sige, at jeg blev forbavset over at høre den tale, den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Mørk, holdt her i dag. Det var en tale, der adskilte sig væsentligt fra den tale, som det ærede medlem holdt i februar i år, hvor det ærede medlem var meget utilfreds med det da fremsatte lovforslag. I foråret puslede det ærede medlem med tanken om statsovertagelse af fremstilling af medicin og af forskning på dette område. Var det dengang en fortalelse fra det ærede medlems side, eller hvad er årsagen til det nye standpunkt, socialdemokratiet har fået? Det kan ikke være fordelingen af mandater efter valget, for forskydningen er ikke særlig stor, og det kan heller ikke være de ændringer, der er foretaget i forslaget ved genfremsættelsen. Jeg vil næsten sige, at jeg er enig med hr. Knud Kristensen, når han har sagt, at det afgørende ikke er, at man bliver enig, men hvad man bliver enig om. Jeg troede, jeg var enig med det ærede medlem hr. Mørk